

Forfatter: Udrag fra Det høie Spil

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 27.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366967136/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

engang kan betro Folk og Land til Min Datter elsker Eder, og jeg agter Eder som min tappreste Ridder. Jeg har troet at bemærke, at I heller ikke er blind for hendes Yndigheder; bliv min Søn og min Efterfølger, og hjælp mig, mens jeg lever, at bære det Septer, som allerede begynder at blive mig for tungt.» Med disse Ord satte Kongen sit Diadem paa hans Hoved. Men i dette Øieblik stod den skønne Mirzas Billede saa levende for Holgers Øie, og Prindsessen, som nu just traadte ind, skjønnere og elskværdigere end nogensinde før, bragte en saadan Kamp og Forvitrelse i hans Følelser, at han blev Kongen Svaret skyldig og styrtede ud af Slottet, som en Besat.

«Sadl min Hest, Jochum! – var det første han sagde – jeg vil ud i den vide Verden igjen.» Og da Jochum studsende saae paa ham og nolede, ilede han selv ned i Stalden, svang sig paa sin Blis og foer ud af Byen, som om en Ulykke var i Hælene paa ham, og den forbausede Jochum havde Møje med at følge ham. Da Holger kom uden for Byen, mærkede han først, at han ingen Hat havde paa; han foer med Haanden over Panden, for at samle sine Tanker, og dog huske efter hvorfor han havde saadant Hastværk. Til sin Forundring fik han nu Diademmet i Haanden, som han i sin Iver havde glemt at tage af. Medens han endnu forundrede sig herover, saae han sig pludselig forfulgt og i samme Øieblik omringet og afvæbnet af Kongens hele Livvagt, som havde seet ham flygte med det kongelige Diadem, og som nu bragte ham i Lænker tilbage til Byen, hvor han strax blev kastet i Fængsel og bevogtet som en stor Forbryder. For førstegang i sit Liv mærkede nu Holger, at han for Alvor var vred, men vidste dog ikke paa hvem; thi Kongen og Prindsessen havde ingen Deel i dette, og hende kunde han desuden ikke vredes paa, om det ogsaa skulde koste hans Liv.

Da han havde ligget nogen Tid alene i det mørke Fængsel, dumpede der Noget ind til ham, og det var Jochum.

Da han mærkede hvad Selskab han havde faaet, gik hans Vrede pludselig over, og han gav sig ret af Hjertet til at lee over Jochums ynkelige Gebærder.

«Jo nu er det Tid at lee i – sagde Jochum grædende – om en Time skal I hænges, Herre! jeg er kastet herind, for at melde Jer det, og holde Jer med Selskab til Mestermannen løser mig af.»

«Det var snurrtigt – sagde Holger – saa skal jeg virkelig hænges? nu vel, man maa forsøge Alting i Verden, Jochum! det Eene er ligesaa